

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (9/12/2012)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Γαλ. δ', 22 – 27. Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ', 10 – 17
(Εωθινό 5^ο, Ήχος β')

Η Εκκλησία της ελευθερίας *

Στην προς Γαλάτας Επιστολή, από την οποία προέρχεται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αδελφοί μου, καταγράφεται η εναγώνια προσπάθεια του Αποστόλου Παύλου ν' αποσπάσει τους νέους Χριστιανούς, που προέρχονταν από τον Ιουδαϊκό κόσμο, από την προσκόλληση στο αυστηρό πλαίσιο του Μωσαϊκού νόμου. Η προσπάθεια αυτή ήταν δύσκολη, γιατί οι άνθρωποι εκείνοι, έχοντας γαλουχηθεί στις αρχές της Ιουδαϊκής θρησκευτικότητας, ήθελαν να μεταφέρουν στην Εκκλησία του Χριστού, στην οποία εισέρχονταν, τις συνήθειες της παλαιάς πίστης. Ο Παύλος, χρησιμοποιώντας εικόνες από την Παλαιά Διαθήκη, αντιπαραβάλλει την προ Χριστού κατάσταση με την νέα εν Χριστώ πραγματικότητα, θεωρώντας την πρώτη, περίοδο σκλαβιάς σε ένα ασφυκτικό νομοθετικό πλαίσιο και τη δεύτερη, περίοδο χάριτος και ελευθερίας.

Ας δούμε, όμως, πώς εκλαμβάνεται η έννοια της ελευθερίας μέσα στην Εκκλησία. Δεν πρόκειται για μία ανεξέλεγκτη και αούδοτη κατάσταση, όπου ο καθένας ζει και πολιτεύεται κατά το δοκούν, αλλά για ένα σύστημα ζωής στο οποίο ο κάθε άνθρωπος εισέρχεται ελεύθερα, εφόσον το επιθυμεί, αβίαστα και ανεπηρέαστα. Η ελεύθερη αυτή είσοδος στη μάνδρα της Εκκλησίας σημαίνει, αυτομάτως, αποδοχή των κριτηρίων ζωής που θέτει ο Ιησούς Χριστός, κριτήρια που προσωποποιούνται κυρίως στον Ίδιο. Αυτά είναι η αγάπη, σε όλες τις διαστάσεις της, ο πνευματικός αγώνας και η πίστη, όπως ορίζονται από την δική Του Ευαγγελική διδασχά και το Μυστηριακό βίωμα, η συμμετοχή δηλ. στην Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, την οποία Εκείνος όρισε και παρέδωσε. Όλα αυτά, βέβαια, νοηματοδοτούνται από την αποδοχή του Χριστού ως του προσωπικού Σωτήρα και Λυτρωτού.

Η Εκκλησία, ως βίωση της εν Χριστώ ελευθερίας, είναι ο χώρος στον οποίο χωρούν και ανήκουν οι πάντες. «Η Εκκλησία είναι μία μεγάλη αγκαλιά, που δίδει νόημα στη ζωή και παρηγοριά στον κάθε άνθρωπο. Στην Εκκλησία όλοι οι άνθρωποι είναι δεκτοί, όλοι Της ανήκουν και σε όλους ανήκει. Στην Εκκλησία δεν υπάρχουν διακρίσεις' υπάρχει ισότητα' δεν υπάρχει εξουσία, αλλά διακονία' δεν υπάρχει βία, υπάρχει μόνο αλληλεγγύη' δεν υπάρχει μίσος, αλλά μόνο

---

* Το ίδιο Αποστολικό ανάγνωσμα διαβάστηκε και την Κυριακή Α' Λουκά (23/9/2012). Ως εκ τούτου, ας αναγνωσθεί το ίδιο Θείο κήρυγμα

αγάπη' δεν υπάρχει καταπίεση, αλλά μόνο ελευθερία. Σε κανένα άλλο χώρο δε γίνεται κανείς δεκτός όπως είναι, με τις αμαρτίες του, με τα λάθη του, με τις σκιές και τις κηλίδες του. Μόνο στην Εκκλησία υπάρχει χώρος για τον καθένα. Και γι' αυτό, όποιος λείπει από το καθημερινό προσκλητήριο της Εκκλησίας γίνεται αντιληπτός και προκαλεί όχι μόνο ανησυχία για την προσωπική του κατάσταση, αλλά και τις προσευχές για την μετάνοιά του. Κανένας δεν είναι αναμάρτητος και κανένας δεν αποκλείεται από την χάρη του Θεού και την Βασιλεία Του...»¹

Το βασικό στοιχείο της ελευθερίας που επαγγέλλεται η Εκκλησία, όμως, είναι η λύτρωση και απαγκίστρωση του ανθρώπου από τα δεσμά και την αιχμαλωσία των παθών και της αμαρτίας' «η πνευματική του αφύπνιση, ο σωφρονισμός της καρδιάς του, η καθοδήγησή του στο δρόμο της αρετής και της πραγματικής ανθρωπιάς, η ανάπτυξη εντός του συνειδήσεως φωτεινής και λεπτής, η καλλιέργεια του ψυχικού του κόσμου, η απαλλαγή της καρδιάς του ανθρώπου από τα άγρια πάθη του εγωισμού, της κακίας και της χρηματολατρίας, ο εμπλουτισμός της καρδιάς του με το πνεύμα της γνήσιας αγάπης, με πνεύμα θυσίας και αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο, ο εξανθρωπισμός του ανθρώπου και η μεταμόρφωσή του σε καινή κτίση»²

Παρόλα αυτά, υπάρχουν σήμερα άνθρωποι, αγαπητοί μου, που κατηγορούν την Εκκλησία ως σύστημα εγκλεισμού και απομόνωσης, παραβίασης της ανθρώπινης ελευθερίας, καθυπόταξης της ανθρώπινης βούλησης. Πρόκειται για αίολες κατηγορίες ανθρώπων που δεν έχουν γευτεί ποτέ τους καρπούς της πνευματικής ζωής και κρίνουν από τα ατυχή κρούσματα και φαινόμενα ανθρώπινης αδυναμίας και ανεπάρκειας μέσα στην Εκκλησία. Τέτοιες κρίσεις, όσο κι αν φαίνεται ότι αδικούν την Εκκλησία, τελικά, αδικούν τους ίδιους, γιατί τους κρατούν μακριά από την ζωή της χάριτος και της εν Χριστώ ελευθερίας, που μόνο μέσα στο Εκκλησιαστικό βίωμα μπορούμε να οικειοποιηθούμε και να απολαύσουμε. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

¹ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, Ομιλία, Νέο Ψυχικό, 17/9/2006

² Καλλίνικος, Μητροπολίτης πρ. Πειραιώς, «Πειραιακή Εκκλησία», Νοέμβριος 1999